

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Josef KVAPIL a.s.**, se sídlem v Praze 10, Kubánské náměstí 1391/11, zastoupeného Mgr. Ing. Petrem Konečným, advokátem Advokátní kanceláře Konečný s.r.o., se sídlem v Olomouci, Na Střelnici 39, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Olomoucký kraj**, se sídlem v Olomouci, Lazecká 545/22, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem a před nečinností žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce je **povinen** zaplatit České republice na soudním poplatku částku 2.000,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal jednak, aby soud uložil žalovanému, aby neprodleně ukončil provádění daňové kontroly zahájené protokolem o ústním jednání ze dne 20.5.2013 č.j. 1055475/13/3101-05401-800467 a aby vyslovil, že provádění předmětné daňové kontroly je nezákonné. Dále se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému, nechť na základě výsledků nalézacího řízení neprodleně stanoví žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období listopad 2011, prosinec 2011 a květen 2012.

V odůvodnění žaloby žalobce uvedl, že žalovaný prováděl ve vztahu ke shora označeným zdaňovacím obdobím postupy k odstranění pochybností podle § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád). Žalobce již tehdy namítal, že údajné pochybnosti žalovaného nejsou ve výzvách specifikovány dostatečně konkrétním způsobem, přesto žalovaný v těchto procesních postupech pokračoval. Dne 6.3.2013 byl žalobce seznámen protokolem o ústním jednání č.j. 310611/13/3101-05401-800467 s dosavadním výsledkem postupů k odstranění pochybností. Žalobce byl přesvědčen o dostatku důkazů, které vyvrací pochybnosti žalovaného a pokračování v dokazování nenavrhoval. Žalovaný však nevydal platební výměr, ale zahájil daňovou kontrolu. Rozsah daňové kontroly byl vymezen pochybnostmi uvedenými ve výzvách, jimiž byly zahájeny předchozí postupy k odstranění pochybností. Podle žalobce probíhá daňová kontrola nestandardním způsobem. Žalovaný dosud nevyzval žalobce k předložení jediného dokladu, podání vysvětlení nebo prokázání tvrzených skutečností. Kontrola se omezuje na zasílání dožádání jiným správcům daně, zejména v zahraničí a jsou zjišťovány skutečnosti buď irelevantní, anebo vyplývající z již předložených důkazů. Z těchto důvodů se žalobce domnívá, že daňová kontrola je nezákonným zásahem, neboť má charakter obstrukční, když je zaměřená na prokázání již prokázaných skutečností. Dále uvedl, že jde o opakovanou daňovou kontrolu, když ta první byla provedena na pozadí provádění postupů k odstranění pochybností. V další části žaloby žalobce rozvedl, že pochybnosti žalovaného vyjádřené ve výzvách k odstranění pochybností se týkají obchodní spolupráce žalobce se společností BRALOVANE s.r.o., aniž by bylo zřejmé, čím byly tyto pochybnosti založeny. Podle žalovaného není zřejmé, kdy mohl nakládat žalobce se zbožím dodaným touto společností jako vlastník. V průběhu řízení však získal žalovaný řadu důkazních prostředků, které existenci zboží dokazují a neprokázal tak žádné skutečnosti vyvracející věrohodnost či

správnost předložených důkazních prostředků. Žalovaný provedené důkazní prostředky v seznámení s výsledky postupů k odstranění pochybností nijak nehodnotil. Pořízení zboží od společnosti BRALOVANE s.r.o. bylo doloženo nákupní fakturou, dodacím listem, příjemkou na sklad a bylo také prokazatelně zaplacené. Jako další významný důkaz označil žalobce vývozní doklady potvrzené celními orgány. Žalovaný přes množství důkazů má nadále pochybnosti o existenci dodaného zboží, údajně na základě rozporu mezi svědeckou výpovědí K. M. a předložením seznamů IMEI žalobcem a rovněž duplicitou v údajích IMEI u dodávek uskutečněných v květnu 2012. Žalobce tyto pochybnosti považuje za zcela marginální. Obdobně žalobce předložil dostatek důkazních prostředků týkajících se dodání zboží společnosti OBV Trans s.r.o. (dříve HVH MIKRO). Zahájení daňové kontroly žalovaný zdůvodnil zjištěními slovenského správce daně o údajné nekontaktnosti OBV Trans s.r.o., z čehož žalobce dovodil, že kontrola nadále probíhá díky subjektivní neschopnosti českého a slovenského správce daně, kdy český správce daně, ačkoliv má od žalobce důkazní prostředky, není schopen poskytnout tuto informaci slovenskému správci daně, aby si převzetí i obchodování se zbožím objednaným společností OBV Trans s.r.o. mohl ověřit u jeho odběratele. Neschopnost slovenského správce daně je založena tím, že údajně není schopen svůj daňový subjekt kontaktovat. Tyto skutečnosti však nelze přičítat k tíži žalobci. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 7 Afs 4/2007-69, v němž NSS vyslovil, že výsledky dožádání nelze vůbec považovat za důkazy, když jde o závěry jiných správců daně a nikoliv důkazní prostředky a dále na rozsudek č.j. 5 Afs 129/2006-142, podle kterého nelze učinit závěr o tom, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno pouze z toho, že neprokázal skutečnosti stran samotného plnění subdodavatelů jeho dodavatelů, tedy osob, s nimiž on sám žádné smlouvy neuzavíral. Druhý důvod k provádění daňové kontroly postavil žalovaný na zahájení trestního stíhání Pavla Kvapila, předsedy představenstva žalobce, pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaný ve formě organizované zločinecké skupiny. Žalobce poukázal na zásadu presumpce neviny a ust. § 99 odst. 2 daňového řádu, podle něhož si nemůže správce daně učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin. Žalobce dále uvedl, že proti postupu žalovaného uplatnil stížnost, kterou žalovaný shledal nedůvodnou, o čemž žalobce vyrozuměl písemností ze dne 30.10.2013. Žalobce považuje daňovou kontrolu za nezákonný zásah, a to proto, že je prováděna opakovaně, když ve stejném rozsahu proběhl postup k odstranění pochybností, je prováděna k ověření prokázaných skutečností a v rozsahu širším, než ve kterém byla zahájena.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že konkrétní pochybnosti žalovaného vznikly na základě analýzy informací dostupných o žalobci z podaných daňových přiznání a souhrnných hlášení. Žalovaný se pokusil prověřit ekonomickou činnost žalobce ještě před zahájením postupů k odstranění pochybností na DPH za zdaňovací období listopad a prosinec 2011 formou místního šetření ve vazbě na žalovaným vydané rozhodnutí o uložení vedení záznamní povinnosti dle ust. § 39 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) ze dne 6.5.2010 bod 1. Z provedeného místního šetření (protokol ze dne 17.1.2012 č.j. 11086/12/379932802646) je zřejmé, že žalobce záznamní povinnost za požadovaná zdaňovací období nepředložil. Pochybnosti žalovaného se vztahovaly ke zboží pořízenému v tuzemsku tak i z jiných členských států EU především proto, že nebylo zřejmé, kdy žalobce mohl nakládat se zbožím jako vlastník, tj., kdy došlo ke změně vlastnického práva podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

hodnoty, v platném znění (dále jen ZDPH). Žalovaný sdělil pochybnosti o dodavateli BRALOVANE s.r.o., jehož sídlo je virtuální, jednatelem společnosti je občan z jiného členského státu EU. Společnost v danou dobu nevlastnila žádný majetek a žalovanému nebylo známo, jak realizuje značné finanční objemy ve prospěch žalobce. Proto vyvstaly také pochybnosti, zda fakticky došlo k plnění dle hodnot vykázaných v šetřených daňových tvrzeních a nebyl porušen princip daňové neutrality DPH. Výzvy k odstranění pochybností žalovaný formuloval dostatečně konkrétně a pro žalobce srozumitelně. Po provedení postupů k odstranění pochybností žalovaný dospěl k závěru, že ze strany žalobce nebyl dostatečně věrohodně prokázán původ zboží údajně pořízeného od dodavatele BRALOVANE s.r.o., zejména s ohledem na rozpor mezi výpovědí svědka K. M. jednatele této obchodní korporace a doklady předloženými žalobcem. Podle žalovaného žalobce neprokázal přijetí zdanitelného plnění od této společnosti, jak je deklarováno v předložených dokladech a v návaznosti na to uplatněn nárok na odpočet daně. Úřední osoby žalovaného rovněž prováděly analýzu IMEI (výrobních čísel předmětného zboží) předložených žalobcem ke zboží pořízenému od dodavatele BRALOVANE s.r.o. za uvedená zdaňovací období, přičemž u dodacího listu k faktuře ze dne 14.5.2012 bylo zjištěno, že obsahuje duplicitní hodnoty IMEI. Žalovaný rovněž prověřoval nárok na osvobození při dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 ZDPH ve věci dodávek zboží daňovému subjektu společnosti OBV Trans s.r.o. s cílem ověření, zda odběratel OBV Trans s.r.o. byl skutečným příjemcem zboží, jak je uvedeno na fakturách předložených žalobcem. Žalovaný obdržel informaci zaslanou Finanční správou Slovenské republiky uvádějící, že odběratel žalobce OBV Trans s.r.o. od srpna 2011 nepodává daňová přiznání k DPH, jeho jednatel je tzv. bílý kůň a ke dni 30.11.2011 byla společnosti zrušena registrace k DPH z moci úřední. Dále žalovaný upřesnil, že v době bezprostředně následující po obdržení vyjádření žalobce k seznámení s dosavadním výsledkem postupů (podání ze dne 8.4.2013) žalovaný obdržel nové informace, a to informaci o zahájení trestního stíhání P. K.a, předsedy představenstva žalobce, a to pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaný ve formě organizované zločinecké skupiny podle ust. § 240 odst. 1, odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, v platném znění. Jmenovaný se měl tohoto jednání dopustit v souvislosti s obchodováním v řetězci obchodních společností zahrnujících mj. i společnost BRALOVANE s.r.o., které mělo být organizováno a vedeno tak, že obchodní aktivity žalobce s obchodní korporací BRALOVANE s.r.o. a jejími obchodními partnery měly být z větší části fiktivní a v konečném důsledku směřující k vylákání a neoprávněnému vyplacení nadměrných odpočtů DPH. Druhá informace se týkala společnosti OBV Trans s.r.o., resp. jejího bývalého jednatele Petera Valacha, když dle sdělení slovenského správce daně tento nespolutracuje, maří výkon místních šetření v souvislosti se zabezpečením informací potřebných pro vyřízení mezinárodního dožádání. Tato společnost nevykonávala a ani nevykonává reálně žádná zdanitelná plnění, pouze vystavuje faktury, které si následně zaúčtovávají další společnosti, aby si na jejich základě uplatnily odpočty DPH, nebo přijímá faktury bez DPH v rámci intrakomunitárních dodávek zboží, jejichž skutečné převzetí a následné obchodování nelze prověřit. Na adrese sídla společnosti (dle obchodního rejstříku) nebylo zjištěno skutečné sídlo společnosti a vlastníci budovy uvedli, že tuto společnost neznají a v jejich budově nesídlí. Žalovaný uzavřel, že tyto informace zpochybňují důkazní prostředky předložené žalobcem, a proto přistoupil k pokračování dokazování formou daňové kontroly. Dále žalovaný uvedl seznam úkonů, které v rámci daňové kontroly provedl. Úkony spočívají především v žádostech o informace formou mezinárodních dožádání. Na základě uvedeného považuje

žalovaný žalobu za nedůvodnou, když předmětná daňová kontrola je vedena v souladu s právními předpisy.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené krajskému soudu dne 17.3.2014 setrval na své žalobní argumentaci a na svých žalobních návrzích.

Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle ust. § 79 odst. 1 věty první s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V posuzované věci se krajský soud předně zabýval rozporem mezi označením žaloby (označena jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného podle § 82 a násl. s.ř.s.) a navrhovaným petitem, jímž se žalobce domáhá jednak ukončení daňové kontroly a vyslovení její nezákonnosti a jednak uložení povinnosti žalovanému, aby stanovil žalobci daň, a to DPH za zdaňovací období listopad 2011, prosinec 2011 a květen 2012. S ohledem na shora uvedenou citaci ust. § 82 a § 79 odst. 1 s.ř.s. dospěl krajský soud k závěru, že podaná žaloba je jednak žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, ale současně také žalobou proti nečinnosti žalovaného jako správního orgánu, když rozhodující je obsah petitu, jímž je soud vázán bez ohledu na nepřesné označení podání.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že zahájení daňové kontroly předcházely postupy k odstranění pochybností, které byly zahájeny výzvami ze dne 23.1.2012 č.j. 14822/12/379914807165 (zdaňovací období listopad 2011), ze dne 23.2.2012 č.j. 68738/12/379914807165 (zdaňovací období prosinec 2011) a ze dne 23.7.2012 č.j. 358750/12/379914807165 (zdaňovací období květen 2012). V prvních dvou výzvách žalovaný své pochybnosti odvíjí od výsledků proběhnuvšího místního šetření, při němž žalobce neumožnil pracovníkům správce daně ověřit plnění uložené záznamní povinnosti, čímž vznikly pochybnosti o přijetí a uskutečnění zdanitelných a osvobozených plnění, které jsou žalobcem deklarovány v daňovém tvrzení. Ve třetí z uvedených výzev jsou pak pochybnosti dále konkretizovány ve vztahu k přijetí zdanitelných plnění od dodavatele BRALOVANE s.r.o. Dle protokolu ze dne 6.3.2013 č.j. 310611/13/3101-05401-800467 byl žalobce seznámen s dosavadním výsledkem postupů k odstranění pochybností u DPH za

předmětná zdaňovací období obsahující rekapitulaci postupu žalovaného, uvedení důkazů, které byly provedeny, jakož i důvody, pro které má žalovaný za dosud nedostatečně prokázanou existenci zboží pořízeného od společnosti BRALOVANE s.r.o. Postupy správce daně jsou rozebrány v označeném protokolu podrobně pro každé zdaňovací období zvlášť. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k závěrům žalovaného. Žalobce se vyjádřil písemným podáním ze dne 5.4.2013 doručeným žalovanému dne 8.4.2013. Dne 17.4. byla žalovanému postoupena informace Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality Policie ČR, expozitury Ostrava, a to usnesení ze dne 21.3.2013 č.j. OKFK-866-746/TČ-212-252501 o zahájení trestního stíhání P. K. pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby spáchaný ve formě organizované zločinecké skupiny podle ust. § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Protokolem ze dne 20.5.2013 č.j. 1055475/13/3101-05401-800467 byla zahájena daňová kontrola na DPH za shodná zdaňovací období. Důvody zahájení kontroly jsou vyjádřeny na str. 3-4 tohoto protokolu. Jako důvody jsou označeny jednak pochybnosti správce daně uvedené ve výzvách k odstranění pochybností ze dne 23.1.2012, 23.2.2012 a 23.7.2012, jednak další konkrétní důvody, a to získané informace ohledně společnosti OBV Trans s.r.o. a zahájení trestního stíhání Pavla Kvapila, předsedy představenstva žalobce, a to v souvislosti s obchodováním s dodavatelem BRALOVANE s.r.o. Daňová kontrola dále pokračovala žádostmi o informace (SCAC), dožádáními a dalšími žádostmi o výměnu informací. Daňová kontrola nebyla ukončena.

Podle ust. § 89 odst. 1 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

Podle ust. § 89 odst. 2 daňového řádu ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

Podle ust. § 90 odst. 2 daňového řádu nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků.

Podle ust. § 90 odst. 3 věty první daňového řádu pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu.

Krajský soud se zabýval podanou žalobou prvotně z hlediska tvrzeného nezákonného zásahu. V souladu s dikcí ust. § 82 s.ř.s. je v posuzované věci nesporné, že daňová kontrola je nepochybně „zásahem“ v širším slova smyslu, neboť je zde zasahováno do právní sféry žalobce postupem, který není rozhodnutím. Tento zásah jednoznačně směřuje vůči žalobci, když ten je subjektem kontrolovaným a je evidentní, že vůči němu směřuje přímo. Rozhodující je tedy otázka, zda posuzovaná daňová kontrola je zásahem zákonným či zda zákonný podklad postrádá.

Pro posouzení věci je primární právní úprava obsažená v ust. § 89 odst. 1 a ust. § 90 odst. 3 věty první daňového řádu. První z citovaných ustanovení opravňuje správce daně v případě konkrétních pochybností vyzvat daňový subjekt k jejich odstranění. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že výzvy správce daně, kterými zahájil postup dle ust. § 89 daňového řádu, byly nekonkrétní. Naopak ve výzvách jsou uvedeny pochybnosti takovým způsobem, aby umožnily žalobci se k nim vyjádřit, doplnit údaje, vysvětlit nejasnosti apod. přesně v souladu s ust. § 89 odst. 2 daňového řádu. Tomu, že vymezení pochybností správcem daně bylo pro žalobce pochopitelné, svědčí to, jaké důkazní prostředky správci daně předložil, jak sám uvádí v obsahu žaloby (str. 3-4 žaloby). Jelikož správce daně shledal důvody k pokračování v dokazování, jak ostatně vyjádřil již v protokolu ze dne 6.3.2012, jímž žalobce seznámil s výsledky postupu k odstranění pochybností, zahájil v souladu s ust. § 90 odst. 3 věty první daňového řádu daňovou kontrolu. Ust. § 89 a § 90 daňového řádu předpokládají, že správce daně učiní nejprve výzvu k odstranění pochybností a ukáže-li se v průběhu postupu k odstranění pochybností, že tento postup je s ohledem na potřebný rozsah dokazování nedostatečný, může správce daně zahájit daňovou kontrolu. Je to proto, že postup uvedený v § 89 a násl. daňového řádu má sloužit především k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených a nemá sloužit k obsáhlému a časově i personálně náročnému dokazování. Pro takový účel je vhodným nástrojem daňová kontrola; právě ta umožňuje správci daně rozsáhlé i časově náročné dokazování a logicky reflektuje časovou náročnost i v odlišném běhu lhůt pro stanovení daně (srov. rozsudek NSS ze dne 10.10.2012 č.j. 1 Ans 10/2012-52, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2729/2013). V intencích citovaného rozsudku NSS nelze než vnímat postup správce daně zcela souladným s právní úpravou obsaženou v daňovém řádu. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že prováděná daňová kontrola je v podstatě opakovanou daňovou kontrolou, neboť šetří to, co již bylo podrobeno postupu dle ust. § 89 a násl. daňového řádu. Postup dle ust. § 89 a násl. daňového řádu je zcela svébytným postupem správce daně, na nějž může a nemusí (podle stavu dokazování) navázat daňová kontrola. Předmět daňové kontroly je v § 85 odst. 1 daňového řádu vymezen tak, že jím jsou daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení. V posuzované věci probíhající daňová kontrola tento zákonem vymezený předmět jednoznačně naplňuje. Z protokolu o jejím zahájení jsou pak zřejmé konkrétní důvody, které vedly žalovaného k jejímu zahájení. Odkaz na pochybnosti uvedené ve výzvách vydaných dříve v souvislosti s postupem dle ust. § 89 daňového řádu nelze považovat za nekonkrétní nebo nepřipadný, neboť daňová kontrola se zde odvíjí od předchozího postupu dle § 89 daňového řádu, navazuje na něj a předchozí výzvy byly dostatečně konkretizovány, jak již bylo shora uvedeno. Žalobce proto nemohl mít pochybnost o tom, čeho se daňová kontrola týká. Další důvody, které vyvstaly na základě informací, jež obdržel žalovaný po seznámení žalobce s výsledky postupu dle ust. § 89 daňového řádu, jsou pak vyjádřeny rovněž

dostatečně podrobně a lze dovodit, že další dokazování se rozšířilo o tyto nové okolnosti, kterým nelze upřít, že mohou být rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně ve smyslu ust. § 85 odst. 1 daňového řádu. Odkazy žalobce na judikaturu NSS (rozsudky sp. zn. 7Afs 4/2007 a sp. zn. 5Afs 129/2006) uvedené v žalobě považuje krajský soud za nepřípadné, přinejmenším za předčasné, neboť daňová kontrola dosud neskončila, a proto nelze činit žádné závěry ohledně charakteru jednotlivých podkladů, z nichž by správce daně při ukončení daňové kontroly mohl vycházet, ani ohledně rozsahu naplnění povinnosti důkazního břemene. Pochybnosti správce daně vyplývající ze zahájeného trestního stíhání předsedy představenstva žalobce nelze považovat za porušení zásady presumpce neviny ani porušení § 99 odst. 2 daňového řádu, neboť žalovaný si nečiní žádný úsudek ve věci trestního stíhání, když pouze vyjadřuje, že na základě přijaté informace o této skutečnosti, která se zcela konkrétně dotýká obchodní činnosti žalobce, že se prohloubily jeho pochybnosti o správnosti daňových tvrzení žalobce. Krajský soud podotýká, že tato úvaha žalovaného odpovídá principu logického úsudku, když předmětná informace může být svou povahou okolností rozhodnou pro správné zjištění a stanovení daně. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že daňová kontrola stále probíhá prováděnými úkony správce daně, a to, že se jedná převážně o mezinárodní dožádání za účelem získání či výměny informací, je zcela v souladu s předmětem obchodní činnosti žalobce. Směřují-li žalobcovy obchodní aktivity do zahraničí, lze totiž zcela důvodně předpokládat, že se bude šetření správce daně ubírat také tímto směrem.

Na základě shora uvedeného neshledal krajský soud žádné skutkové okolnosti, z nichž by plynula nezákonnost daňové kontroly. Naopak daňová kontrola má zcela legální základ a průběh a nepředstavuje proto nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. Proto krajský soud rozhodl o nedůvodnosti této části žaloby.

Dále se krajský soud zabýval důvodností té části petitu, v níž se žalobce fakticky domáhá ochrany před nečinností žalovaného a požaduje, aby soud uložil žalobci povinnost ukončit vyměřovací řízení a stanovit žalobci daň, a to DPH za zdaňovací období listopad 2011, prosinec 2011 a květen 2012.

Pokud jde o skutkové a právní důvody této části žaloby, lze z obsahu žaloby dovodit, že jsou totožné jako v případě tvrzeného nezákonného zásahu s tím rozdílem, že žalobce se domáhá ochrany před nečinností správce daně a tedy toho, aby daňová kontrola byla neprodleně ukončena vydáním platebních výměrů na DPH, když žalobce má její průběh za obstrukční a nadbytečný. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce vyčerpal bezvýsledně prostředky proti ochraně před nečinností u správního orgánu, když podal podnět na ochranu před nečinností, jehož důvodností se zabývalo Odvolací finanční ředitelství s negativním výsledkem, o čemž byl žalobce vyrozuměn písemností ze dne 8.10.2013 č.j. 24672/13/5000-14301-702189, kterou byl podnět odložen podle ust. § 38 daňového řádu jako nedůvodný. Žalobce v podané žalobě vytýkanou nečinnost správce daně staví na stejných principech, jako nezákonný zásah. Z obsahu správního spisu, jakož i z žalobních tvrzení a vyjádření žalovaného dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že

žalovaný není ve věci nečinný, daňová kontrola probíhá a správce daně jednotlivými úkony naplňuje její předmět vymezený § 85 daňového řádu. Proto ani tuto část žaloby neshledal krajský soud důvodnou.

Jelikož krajský soud z důvodů shora uvedených žádný z žalobních návrhů neshledal důvodným, žalobu podle ust. § 87 odst. 3 a § 81 odst. 3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu v tomto řízení nevznikly.

O povinnosti žalobce zaplatit soudní poplatek bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 9 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění (dále jen zákon o soudních poplatcích). Doposud vybraný soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč totiž neodpovídá skutečnosti, že žalobce podanou žalobou fakticky učinil dva žalobní návrhy, a to návrh na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu a návrh na ochranu před nečinností. Výše soudního poplatku je určena položkou č. 14a bod 2 písm. d) Sazebníku soudních poplatků, v platném znění. Lhůta k plnění byla stanovena dle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. září 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu